

Sądownictwo administracyjne w umacnianiu państwa prawa

Księga z okazji 100-lecia
sądownictwa administracyjnego
w województwie śląskim

Sądownictwo administracyjne w umacnianiu państwa prawa

Księga z okazji 100-lecia
sądownictwa administracyjnego
w województwie śląskim

Redakcja naukowa
Andrzej Matan, Adam Nita

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

 Wolters Kluwer

WARSZAWA 2022

Wydanie publikacji zostało dofinansowane przez
Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

Recenzent
Prof. zw. dr hab. Bogdan Dolnicki

Wydawca
Izabella Małecka

Redaktor prowadzący
Joanna Ołówek

Opracowanie redakcyjne
JustLuk

Projekt graficzny okładki
Wojtek Janikowski

Reprodukcje zamieszczone w publikacji pochodzą
z Archiwum Państwowego w Katowicach

Autorem zdjęć przedstawiających siedziby WSA w Gliwicach
jest pan Piotr Frey

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022
ISBN 978-83-8286-215-7

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 728 313 462
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

WSTĘP

Szanowni Państwo, mam wielki zaszczyt oddać w Państwa ręce publikację uświetniającą jubileusz 100-lecia sądownictwa administracyjnego w województwie śląskim.

W listopadzie 1918 r., po 123 latach zaborów, na mapy Europy powróciła Rzeczpospolita Polska. Po powstaniach śląskich, plebiscycie i decyzji Konferencji Ambasadorów wróciła do Polski także część Górnego Śląska. Po przejściu ziemi śląskiej przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej (czerwiec 1922 r.) stało się możliwe stworzenie ram prawnych do utworzenia w województwie śląskim sądownictwa administracyjnego.

W odradzającym się państwie polskim utworzenie sądownictwa administracyjnego wiązało się z przyjęciem licznych rozwiązań organizacyjnych, strukturalnych i kompetencyjnych. Było to niezwykle trudne, głównie z uwagi na odmienne rozwiązania prawne obowiązujące na ziemiach byłych zaborów. Jednakże potrzeba utworzenia sądownictwa administracyjnego w celu sprawowania kontroli działalności administracji nie budziła wątpliwości. Jak pisał w latach 20. ubiegłego wieku znawca prawa administracyjnego Jerzy Stefan Langrot, „państwo praworządne jest nierozdzielnie zespolone z instytucją sądownictwa administracyjnego – bez niego bowiem nie ma państwa praworządnego, a bez państwa praworządnego nie ma sądownictwa administracyjnego”. Na konieczność szybkiego rozpoczęcia działalności przez sąd administracyjny zwracali uwagę wyżsi urzędnicy Urzędu Województwa Śląskiego, uzasadniając to w jednym z pism tym, że „budowa niektórych projektowanych fabryk, dla których uruchomienia zezwolenie Sądu Administracyjnego jest potrzebne, nie może być rozpoczęta”.

Pierwszy Wojewoda Śląski Józef Rymer wydał 1.08.1922 r. rozporządzenie w przedmiocie utworzenia dla części górnośląskiej tego województwa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w Katowicach. Sąd ten rozpoczął działalność 1.09.1922 r., a jego organizatorem i pierwszym prezesem został dr Włodzimierz Dąbrowski, autor wydanego w 1922 r. *Zbioru praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego* (sylwetka prezesa sądu została przybliżona w jednym z artykułów).

Służbę sędziowską w tym Sądzie podjęło wielu sędziów dotychczas zatrudnionych w sądownictwie powszechnym, nie tylko w apelacji katowickiej, np. Jan Szatko (w latach 1924–1939 prezes Sądu), Leon Warmcki, dr Maksymilian Meiss, dr Władysław Książczycki (późniejszy wiceprezesi Sądu). Specyfiką tego Sądu było to, że w jego skład wchodził również sędziowie niezawodowi i ich zastępcy. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach był sądem pierwszej i drugiej instancji, rozpoznawał bowiem odwołania od orzeczeń wydanych przez wydziały powiatowe. Niestety pomimo podejmowanych wysiłków nie udało się utworzyć Śląskiego Trybunału Administracyjnego w postaci Senatu Administracyjnego w Sądzie Apelacyjnym Województwa Śląskiego, dlatego środki odwoławcze od orzeczeń WSA w Katowicach kierowane były do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Wielką zasługą polskiego sądownictwa administracyjnego od początku działalności orzeczniczej było ustalenie podstawowych zasad postępowania, w tym praw stron biorących udział w postępowaniu. Świadczą o tym zachowane orzeczenia z pierwszych lat działalności WSA w Katowicach, ale także dwóch innych wcześniej utworzonych sądów: w Poznaniu i Toruniu, oraz przede wszystkim Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który uroczyście rozpoczął działalność 25.10.1922 r. W okresie międzywojennym orzecznictwo tych sądów, pomimo zmian ustrojowych, głównie za sprawą swojej stabilności miało duży wpływ na kształtowanie polskiej praktyki administracyjnej.

Druga wojna światowa przerwała na wiele lat działalność orzeczniczą sądów administracyjnych. Tragiczny los spotkał niektórych sędziów i pracowników WSA w Katowicach; jego były prezes Włodzimierz Dąbrowski wraz z żoną zginęli w obozie koncentracyjnym w Auschwitz w 1942 r.

Zmiany polityczne i ustrojowe w Polsce po zakończeniu wojny uniemożliwiły kontynuowanie działalności orzeczniczej przez sądy administracyjne. Ówczesne władze nie dopuszczały myśli, że działalność organów administracji państwowej mogłaby być kontrolowana przez sądy pod względem zgodności z prawem. Formułowano jednak liczne postulaty reaktywacji sądownictwa administracyjnego. Zapowiedzią powstania w przyszłości demokratycznego państwa prawnego było utworzenie z dniem 1.09.1980 r. Naczelnego Sądu Administracyjnego. Był to sąd jednoinstancyjny, podlegający nadzorowi judykacyjnemu Sądu Najwyższego, z enumeratywnie określonymi w ustawie kompetencjami, które jednak w następnych latach ulegały poszerzeniu.

Naczelnny Sąd Administracyjny od początku swej działalności urzeczywistniał jakże ważny postulat dotyczący sprawowania kontroli działalności administracji w oparciu o kryterium zgodności z prawem, stawał się strażnikiem legalności działań organów administracji. Niespeł-

CZĘŚĆ I
Z DZIEJÓW SĄDOWNICTWA
ADMINISTRACYJNEGO
W WOJEWÓDZTWIE ŚLĄSKIM

POCZĄTKI DZIAŁALNOŚCI WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W KATOWICACH (1922–1924)

Tomasz Adamczyk, Marian Mikołajczyk, Grzegorz Nancka

1. WPROWADZENIE

Sto lat temu, w 1922 r., powstał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach. Rocznicą stanowi znakomitą okazję do przypomnienia początków tej instytucji, czasów jej organizowania i pierwszych miesięcy działalności.

Dzieje sądownictwa administracyjnego w II Rzeczypospolitej, w tym także na Górnym Śląsku, były już przedmiotem wielu opracowań. Powstały m.in. prace o Najwyższym Trybunale Administracyjnym¹ czy o działających na dawnych ziemiach Królestwa Prus wydziałach powiatowych². Wojewódzkim sądom administracyjnym poświęcona została natomiast znakomita monografia W. Maisla³; rzecz jasna obszerne jej fragmenty do-

---

¹ D. Malec, *Najwyższy Trybunał Administracyjny 1922–1939 w świetle własnego orzecznictwa*, Warszawa–Kraków 1999, *passim*. Kilka lat temu ukazał się tom zatytułowany *W 95. rocznicę utworzenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego*, red. A. Rossmannith, Warszawa 2019. W tomie tym znalazły się m.in. artykuły: D. Malec, *Geneza i pozycja prawnoustrojowa Najwyższego Trybunału Administracyjnego* (s. 49–57), R. Jastrzębskiego, *Właściwość oraz orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego* (s. 59–76), A. Berezy, *Sędziowie i prokuratorzy Sądu Najwyższego mianowani na urzędy sędziowskie w Najwyższym Trybunale Administracyjnym* (s. 77–90), P.M. Żukowskiego, *Sylwetki prezesów oraz sędziów Najwyższego Trybunału Administracyjnego* (s. 91–113), W. Szafrąńskiego, *Dzień z życia Najwyższego Trybunału Administracyjnego* (s. 115–134).

² E. Kaznowska, *Sądownictwo administracyjne I instancji w województwie śląskim w II Rzeczypospolitej* [w:] *Dawne sądy i prawo*, red. A. Lityński, Katowice 1984, s. 131–147; E. Kazanowska, *W kwestii praktyki sądów administracyjnych I instancji w województwie śląskim w świetle ich orzecznictwa*, „*Studia Iuridica Silesiana*” 1986, t. 11, s. 167–181.

³ W. Maisel, *Wojewódzkie sądy administracyjne w Drugiej Rzeczypospolitej*, Warszawa–Poznań 1976, *passim*. Można w tym miejscu wspomnieć też o artykułach A. Tarnowskiej, *O niezależności sądów i niezawisłości sędziów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych 1920–1939*, „*Czasopismo Prawno-Historyczne*” 2006, t. LVIII,

tyczą powstania i działalności WSA w Katowicach. W ostatnich latach sąd ten doczekał się też odrębnego, jemu tylko poświęconego opracowania. J. Koredczuk pokrótce omówił powstanie, organizację i działalność katowickiego sądu. W sposób ogólny scharakteryzował również kadre sędziowską w całym okresie jego funkcjonowania⁴. Natomiast Z. Naworski dokładnie przedstawił tło tworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych w byłej dzielnicy pruskiej, jak również organizację sądownictwa administracyjnego w autonomicznym województwie śląskim, z tym że uwagi dotyczące WSA w Katowicach stanowią jedynie część rozważań⁵.

W niniejszym szkicu wykorzystano dotychczasowe ustalenia, za którymi przypomnimy podstawowe fakty. Przede wszystkim skupimy się jednak na kwestiach tylko wzmiankowanych lub pominiętych przez autorów wspomnianych opracowań, tym bardziej że ukazują one warunki oraz klimat, w jakich powstawał WSA w Katowicach.

2. ŚLĄSK – SYTUACJA POLITYCZNA I PRAWNA

Wojna, która wybuchła w 1914 r., miała dać stronie zwycięskiej prawo do ukształtowania nowego porządku europejskiego na wiele lat. Jednak to, co w założeniach głównych graczy miało być szybkim i decydującym starciem militarnym, przerodziło się w długi i coraz krwawszy konflikt zbrojny. Słabnąca z czasem pozycja państw centralnych, zwłaszcza chyląca się coraz bardziej ku upadkowi wielonarodowościowa monarchia austro-węgierska, wycofująca się z wojny zrewolucjonizowana Rosja oraz ogólna sytuacja międzynarodowa rozbudziły w sporej części narodów zamieszkujących tereny Europy Środkowo-Wschodniej nadzieje na odrodzenie swej państwowości bądź stworzenie własnych państw. Sprzyjającą koniunkturę z sukcesem wykorzystali polscy działacze niepodległościowi

---

z. 1, s. 119–143, oraz *Sądownictwo administracyjne II RP a pruski model sądownictwa administracyjnego*, „Studia z Dziejów Państwa i Prawa Polskiego” 2006, t. IX, cz. 2, s. 415–444. Niedawno ukazała się też książka M. Mąkosy, *Sądownictwo administracyjne w Polsce do 1939 roku. Geneza – ustrój – funkcjonowanie*, Radom 2014; należy jednak zauważyć, że pisząc o wojewódzkich sądach administracyjnych, autor streszcza w zasadzie ustalenia W. Maisla (por. s. 90–95 pracy M. Mąkosy).

⁴ J. Koredczuk, *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach w okresie międzywojennym* [w:] *Verus amicus rara avis est. Studia poświęcone pamięci Wojciecha Organiściaka*, red. A. Lityński, A. Matan, M. Mikołajczyk, D. Nawrot, G. Nancka, Katowice 2020, s. 328–338.

⁵ Z. Naworski, *Sądownictwo administracyjne w województwie śląskim w latach 1922–1939*, „Z Dziejów Prawa” 2020/21, s. 271–294.

i po przeszło stu latach Rzeczpospolita wróciła na mapę Europy. Odzyskanie w listopadzie 1918 r. suwerenności było co prawda najważniejszym, jednak dopiero pierwszym z wielu kroków na długiej drodze do stworzenia silnego i skonsolidowanego państwa. Kolejnym była sprawa ustalenia granic państwowych, w tym podjęcia starań na arenie międzynarodowej o włączenie do Polski obszarów spornych, do których należały m.in. Górny Śląsk i Śląsk Cieszyński.

Spór polsko-czechosłowacki o Śląsk Cieszyński nie był aż tak dramatyczny jak ten dotyczący sąsiedniego terytorium, ale trudno byłoby stwierdzić, że odbywał się w atmosferze sprzyjającej znalezieniu rozwiązania satysfakcjonującego obie strony. Organizacje reprezentujące miejscowych Polaków (Rada Narodowa Księstwa Cieszyńskiego) oraz Czechów (Zemský Národní Výbor pro Slezsko) proklamowały, każda w swoim imieniu, objęcie władzy na Śląsku⁶. Sytuacja ta bardzo szybko doprowadziła do wzrostu napięcia we wzajemnych stosunkach, które udało się na pewien czas rozładować porozumieniem o tymczasowym rozgraniczeniu Księstwa Cieszyńskiego podpisanym 5.11.1918 r. Kruchość tego porozumienia dała o sobie znać już pod koniec 1918 r., kiedy to w ordynacji do Sejmu Ustawodawczego ustanowiono okręgi wyborcze na ziemiach spornych⁷. Władze czeskie uznały to za naruszenie postanowień z 5.11.1918 r. Eskalacja konfliktu nastąpiła w styczniu 1919 r., kiedy wojska czeskie wkroczyły do polskiej części Śląska Cieszyńskiego. Zanim starcie zdążyło przybrać na sile, udało się nakłonić strony do rozejmu i podpisania 3.02.1919 r. w Paryżu umowy, na mocy której o podziale Śląska Cieszyńskiego miała zdecydować konferencja pokojowa. Podjęte negocjacje nie przyniosły jednak żadnego efektu. Obie zwaśnione strony dalekie były od zaakceptowania jakiegokolwiek kompromisu, dlatego Rada Ligi Narodów, nie widząc innej możliwości, podjęła decyzję, by na spornym terytorium przeprowadzić plebiscyt. W styczniu 1920 r. w Cieszynie ulokowano Międzysojuszniczą Komisję Plebiscytową. Jednak do głosowania nie doszło, władze polskie zdecydowały się bowiem na arbitraż mocarstw zachodnich. Tymczasem sytuacja Polski na przestrzeni kilku miesięcy zmieniła się diametralnie za sprawą ofensywy wojsk bolszewickich latem 1920 r. Mocarstwa wykorzystały tę okoliczność i uzależniły swoją pomoc m.in. od uznania przez Polskę ich decyzji odnośnie do Śląska Cie-

---

⁶ B. Cybulski, *Sądownictwo Śląska Cieszyńskiego w latach 1918–1920*, „Acta Universitatis Wratislaviensis. Prawo” 1982/642, s. 110–111; B. Cybulski, *Sądy powszechne w województwie śląskim w latach 1922–1928*, „Acta Universitatis Wratislaviensis. Prawo” 1992/1193, s. 140–141.

⁷ Dekret o ordynacji do Sejmu Ustawodawczego (Dz.U. RP z 1918 r. Nr 18, poz. 46).

szyńskiego. O jego podziale zdecydowała ostatecznie Rada Ambasadorów 28.07.1920 r. Do czasu rozstrzygnięcia kwestii górnośląskiej władzę administracyjną sprawował komisarz rządowy⁸.

Przynależność Górnego Śląska miała rozstrzygnąć się w drodze plebiscytu, który przewidziano w art. 88 Traktatu Wersalskiego⁹. Władze obu państw zdawały sobie sprawę, że same hasła propagandowe nawołujące do głosowania za jedną bądź drugą opcją nie wystarczą i należy wzmocnić ów przekaz konkretnymi propozycjami¹⁰. Pruskie Zgromadzenie Krajowe przedstawiło uchwaloną już w październiku 1919 r. ustawę o utworzeniu prowincji górnośląskiej. Zgodnie z nią Górny Śląsk miał stać się jedną z prowincji pruskich o pewnej ograniczonej samodzielności¹¹. O wiele dalej poszła polska propozycja w postaci ustawy konstytucyjnej z 15.07.1920 r. zawierającej statut organiczny województwa śląskiego. Statut przyznawał spornemu terytorium status autonomiczny¹². Jak powszechnie wiadomo, wynik plebiscytu oraz propozycje podziału będące jego pokłosiem okazały się niekorzystne dla zwolenników przyłączenia Górnego Śląska do Polski. Sytuacja polityczna zaogniła się tym samym jeszcze bardziej i ostatecznie doszło do wybuchu III powstania. Rozejm, który udało się wynegocjować Międzysojuszniczej Komisji Rządzącej i Plebiscytowej, wstrzymał jedynie działania militarne, ale w żaden sposób nie przybliżył do rozwiązania głównego problemu, co jeszcze bardziej uwidocznił spór w łonie samej Komisji. Przedstawiciele Anglii oraz Francji nie potrafili dojść do porozumienia odnośnie do podziału Górnego Śląska i zdecydowali, by ostateczną decyzję podjęła Rada Ligi Narodów. Nastąpiło to 12.10.1921 r. Zaproponowane przez nią rozwiązanie zostało zaakceptowane przez Radę Ambasadorów w Paryżu 20.10.1921 r¹³.

---

⁸ H. Batowski, *Między dwiema wojnami 1918–1939. Zarys historii dyplomatycznej*, Kraków 2002, s. 51; M. Czaplinski, *Dzieje Śląska od 1806 do 1945 roku* [w:] *Historia Śląska*, red. M. Czaplinski, Wrocław 2002, s. 349–351.

⁹ „W części Śląska Górnego, położonej w granicach poniżej opisanych, mieszkańcy zostaną powołani do wypowiedzenia się przez głosowanie, czy życzą sobie przyłączenia do Niemiec, czy też do Polski” – Traktat pokoju między mocarstwami sprzymierzonymi i skojarzonymi i Niemcami, podpisany w Wersalu dnia 28.06.1919 roku (Dz.U. RP z 1920 r. Nr 35, poz. 200).

¹⁰ J. Ciągwa, *Autonomia Śląska (1922–1939)*, Katowice 1988, s. 6–7.

¹¹ J. Ciągwa, *Autonomia...*, s. 5.

¹² Ustawa konstytucyjna z 15.07.1920 r. zawierająca statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz.U. RP Nr 73, poz. 497); J. Ciągwa, *Autonomia...*, s. 9.

¹³ M. Masnyk, *Prowincja górnośląska* [w:] *Historia Górnego Śląska. Polityka, gospodarka i kultura europejskiego regionu*, red. J. Bahlcke, D. Gawrecki, R. Kaczmarek, Gliwice 2011, s. 219–226.

Niecały rok trwało jeszcze ustalanie szczegółów przejścia przez Polskę przyznanego jej terytorium i ostatecznie w czerwcu 1922 r. województwo śląskie stało się formalnie częścią Rzeczypospolitej. Mimo że podział obszarów spornych został przeprowadzony dopiero w latach 1920–1921, władze polskie niemal od pierwszych dni niepodległości, niejako równoległe do walk o granice, podjęły się nakreślenia struktur sądownictwa powszechnego, które miało w przyszłości tworzyć przewidzianą statutem organicznym apelację śląską¹⁴.

Sądownictwo administracyjne nie stało się przedmiotem takich zabiegów. Złożyło się na to wiele czynników, chociażby przejście na terenach plebiscytowych uprawnień władz prowincjonalnych i obwodu regencyjnego przez Międzysojuszniczą Komisję Rządzącą i Plebiscytową¹⁵. Nie należy zapominać również o specyfice samego sądownictwa oraz zupełnie odmiennej jego organizacji w Prusach (trójinstancyjnej) i Austrii (jednoinstancyjnej). Co ciekawe, już W. Maisel zwrócił uwagę na to, że ten rodzaj sądownictwa, tak istotny z punktu widzenia życia społecznego i gospodarczego, nie został uwzględniony w układzie polsko-niemieckim z 12.04.1922 r. regulującym kwestie przejścia wymiaru sprawiedliwości na terenach plebiscytowych¹⁶.

Rzeczona problematyka nie została również szerzej potraktowana w statucie organicznym. Twórcy tego aktu sprawie omawianego sądownictwa poświęcili w zasadzie jeden tylko przepis. Artykuł 39 przewidywał, że ustawa śląska ustanowi w miejsce „sądów niemieckich i pruskich, a względnie austriackich, które nie są sądami zwyczajnymi, sądy administracyjne z właściwością aż do ujednostajnienia danego prawodawstwa dla całej Polski”. Dodano też, że „celem bezwłocznego ustanowienia śląskiego trybunału administracyjnego wyda Tymczasowa Rada Wojewódzka stosowne przepisy przejściowe”. Sugestię co do tymczasowego kształtu sądownictwa administracyjnego na Śląsku zawierał też art. 30 statutu organicznego, zgodnie z którym Rada Wojewódzka „aż do innego uregulowania sprawy ustawą” albo do zrealizowania postanowień wspomnianego art. 39 będzie pełniła „funkcje wydziału Regencji”, natomiast „o ile by była sądem administracyjnym”, do orzekania wystarczy „czterech członków Rady i sędziego zamiano-

---

¹⁴ T. Adamczyk, *Prawno-historyczne aspekty powstania sądownictwa apelacyjnego w województwie śląskim* [w:] *20-lecie Sądu Apelacyjnego w Katowicach 1990–2010. Księga pamiątkowa*, Katowice 2013, s. 27–43 i przywołana w artykule literatura.

¹⁵ Art. 87, aneks § 3. Traktat pokoju między mocarstwami sprzymierzonymi i skojarzonymi i Niemcami, podpisany w Wersalu dnia 28.06.1919 roku (Dz.U. RP z 1920 r. Nr 35, poz. 200); zob. też W. Maisel, *Wojewódzkie sądy administracyjne...*, s. 36–37.

¹⁶ W. Maisel, *Wojewódzkie sądy administracyjne...*, s. 37.

(Dz. U. Śl. Nr. 12; poz. 42 z 4. VIII. 1922 r.)

Rozporządzenie ¹⁾

z dnia 1. sierpnia 1922 r.

w przedmiocie utworzenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Na mocy ustępu 3 art. 40 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r. zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73; poz. 497), uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 69; poz. 449) oraz na mocy art. 39 ust. 1 i art. 30 postanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

W miejsce Wydziału Obwodowego (Bezirksausschuss) tworzy się dla części górnośląskiej Województwa Śląskiego Wojewódzki Sąd Administracyjny ze siedzibą w Katowicach, który obejmuje cały zakres działania Wydziału Obwodowego.

Art. 2.

Wojewódzki Sąd Administracyjny składa się:

- a) z przewodniczącego,
- b) z zastępcy przewodniczącego,
- c) z sędziów zawodowych,
- d) z sędziów niezawodowych.

Przewodniczący, zastępca przewodniczącego i sędziowie zawodów muszą posiadać kwalifikacje na wyższy urząd administracyjny lub na urząd sędziowski według przepisów polskich, pruskich lub austriackich.

Art. 3.

Przewodniczącego z tytułem Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i Wiceprezesa oraz sędziów zawodowych mianuje dożywotno Naczelnik Państwa na wniosek Wojewody.

Sędziów niezawodowych wyznacza Tymczasowa Rada Wojewódzka, względnie Rada Wojewódzka podług istniejących przepisów z pośród członków Tymczasowej Rady Wojewódzkiej, względnie członków Rady Wojewódzkiej pochodzących z wyboru, lub z pośród innych mieszkańców Województwa Śląskiego.

W koleżeńskich posiedzeniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego biorą udział:

- a) przewodniczący lub jego zastępca,
- b) jeden sędzia zawodowy,
- c) trzech sędziów niezawodowych.

Wojewoda może ustanowić w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym dwie lub więcej Izb. Ustanowienie tych Izb, oznaczenie podziału ich pracy oraz miejsca odbywania posiedzeń poszczególnych Izb nastąpi w osobnym rozporządzeniu Wojewody.

